

Tajná
láska

LISA KLEYPAS

 BARONET

Tajná láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Lisa Kleypas

Tajná láska – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAJNÁ LÁSKA

TAJNÁ LÁSKA

Čekanky (6)

LISA KLEYPAS

Copyright © 2004 by Lisa Kleypas

Translation © Jana Vlčková 2004

ISBN tištěné verze 978-80-269-2345-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2347-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2348-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2346-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno Mel Bergerové.
Opravdové přítelkyni,
která mi po mnoho let nezištně dodává sílu,
dělí se o zkušenosti i své postřehy.
Skutečné štěstí mě potkalo ve chvíli,
kdy jsem se stala jednou z Vašich autorek.
Tisícere díky.*

*S láskou
L.K.*

KAPITOLA 1

HAMPSHIRE, 1832

Čeledín ze stáje nesměl na dcerku pana hraběte ani *promluvit*, natož aby za ní lezl oknem do ložnice. Bůhví jak by to dopadlo, kdyby jej chytili. Nejspíš by ho nejprve zbičovali a pak vyhnali z panství.

McKenna vyšplhal po podpěrném sloupu, ovinul dlouhé prsty kolem tepaného zábradlí, na moment se zarazil a potom se zamručením přehoupl nohy. Opřel se patami o okraj balkonu a hravě zdolal železné brlení.

Přikrčil se u francouzského okna, dlaněmi si zastínil oči a nakukoval do ložnice, kde hořela jediná lampa. Před toaletním stolem stála dívka a kartáčovala si dlouhé tmavé vlasy. McKenna ucítil příliv radosti.

Lady Aline Marsdenová, starší dcera hraběte z Westcliffu. Vlídna, oduševnělá, krásná, ve všech směrech dokonalá bytost. Díky benevolenci nepozorných rodičů Aline strávila většinu svého krátkého života potulkami po jejich rozlehlém panství. Lord a lady z Westcliffu byli natolik zaujati společenským životem, že si svých tří dětí téměř nevšimli. V podobném duchu vyrůstal na venkově bezpočet šlechtických potomků, takže situace ve Stony Cross Parku nebyla vlastně ničím mimořádným. Míra odcizení přímo sou-

visela s velikostí sídla. Čím větší rezidence, tím častěji se stávalo, že se rodiče s dětmi skoro nesetkávali. O rodinných poutech či rodičovské náklonnosti se takřka nedalo hovořit. Většina aristokratické omladiny pocházela ze svazků uzavíraných z rozumu, kde pro velkou dávku praktičnosti nezbývalo většinou místo pro lásku.

Od toho dne, kdy se osmiletý McKenna objevil na panství, se z něho a Aline stala nerozlučná dvojice. Přátelství vydrželo deset let. Šplhali spolu po stromech, koupali se v řece, všude běhali bosí. Dospělí nad nimi přivírali oči – byli přece děti. Nicméně časem se vzájemný vztah počal měnit. Aline, jež v sedmnácti letech vyspěla v okouzující krásku, by jistě ne nechala v klidu žádného zdravého mladého muže.

Dívka se chystala ulehnout, proto se oděla do rafinovaně nabírané bílé bavlněné noční košilky. Planoucí lampa prosvěťlovala tenkou látku a dávala tím vyniknout svůdným křivkám smyslného těla. Rozžínala jiskérky v dlouhé tmavé hřívě. Aline patřila k těm šťastným, z jejichž krásy se ostatním tají dech a srdce se divoce rozbuší. Odstín dívčiny vlasů a porcelánové pleti by k určité výjimečnosti dopomohl i nehezke ženě, avšak Aline navíc dostala do vínku jemné rysy a zvláštní charisma, díky němuž stále jako by zářila. A aby toho nebylo málo, příroda jí nadělila ke koutku úst neodolatelné znaménko krásy. McKenna často snil o tom, jak je líbá a sune se blíž ke křivce vyzývavých úst. Zасыpával by ji polibky tak dlouho, dokud by mu nezjhlhla v náručí.

McKenna nejednou dumal nad tím, jak mohli neslaný nemastný hrabě a naprosto tuctová hraběnka zplodit tak okouzující stvoření. Hříčkou osudu však dívka podědila po každém z rodičů jen to pěkné. To

bratr Markus takové štěstí neměl. Širokou, ostře řezanou tvář a mohutným zjevem připomínal otce. Malá Livia, o níž se říkalo, že je výsledkem hraběních mimomanželských pletek, byla celkem pohledná, ale nic k ní nepřitahovalo tolik pozornosti jako k tajemné tmavovlasé Aline.

McKenna se kochal dívčinou krásou a uvažoval o tom, že se nezadržitelně blíží doba odloučení. Důvěrné přátelství, jež mezi nimi vzniklo, se stávalo nebezpečným. Vzchopil se a jemně zaťukal na okno. Aline se k němu otočila. Svým příchodem ji nikterak nezaskočil. Návštěvník se napřímil, vpíjel se do dívky očima.

Aline se zamračila a bojovně si založila ruce na hrudi. *Jdi pryč*, zašeptala. Skrze sklo ji neslyšel, avšak odečetl ta slova z půvabných rtů.

Pobaveně a zároveň zmateně na ni zíral. Nechápal, co se děje. Pokud ví, nezapletl se do žádné nepravosti, ani se nepohádali. Naopak. To ona ho odpoledne nechala čekat dvě hodiny u řeky.

Paličatě zavrtěl hlavou. Odmítal se hnout. Sklonil se a významně zachrastil okenní kličkou. Kdyby jej někdo přistihl na dívčině balkoně, odnesl by to jedině on. Oba to věděli. A právě proto, aby předešli odhalení, Aline neochotně otevřela. Mladík se vítězně ušklíbl, kráska však zachovávala vážný výraz.

„Copak jsi zapomněla, že jsme se měli po obědě sejít?“ vyhrkl bez úvodu. Opřel se zády o úzký okenní rám a culil se jako sluníčko. Třebaže se hrbil, Aline musela zaklonit hlavu, aby mu pohlédla zpřímá do očí.

„Ne, nezapomněla.“ Obvykle jí zaznívala z hlasu radost, dnes ji však nahradila rozmrzelost.

„Tak kde jsi byla?“

„Záleží na tom?“

McKenna nachýlil hlavu a zauvažoval, proč se děvčata s takovou chutí hádají. Nechápal, co jí přelétlo přes nos. Nic přece neprovedl. Vzápětí zdvihl hozenou rukavici. „Požádal jsem tě o schůzku, protože jsem tě chtěl vidět.“

„Předpokládala jsem, žes změnil plány – očividně teď dáváš přednost společnosti někoho jiného.“ V tu chvíli si Aline uvědomila, že mládenec nechápe, o čem mluví. Netrpělivě našpulila rty. „Ráno jsem tě zahlédla ve vesnici, když jsem doprovázela sestru ke kloboučnici.“

McKenna opatrně přikývl. Podkoní jej poslal k ševci, aby mu podrazil pár bot. Na co Aline naráží?

„Jen se nedělej!“ vykřikla dívka popuzeně. „Přistihla jsem tě s jedním děvčetem. *Libal* jsi ji, McKenno. Před celým světem přímo na ulici!“

Okamžitě se přestal chmuřit. Tak takhle to je! Podráždila ji Mary, řezníkova dcera. McKenna s ní flirtoval jako ostatně s většinou děvčat. Vzájemně se škádli, až jí z legrace ukradl hubičku. Letmý polibek pro něho ani Mary nic neznamenal. Sotva se rozloučili, na událost zapomněl.

Proto se Aline zlobí – jednoduše žárlí. McKenna se pokusil nedat na sobě znát, jak je spokojený. Dívčin zájem ho neobyčejně blažil na duši. Kruci! Lítostivě si uvědomil, že by jí měl taktně připomenout to, co dávno věděl – dcerce z urozené rodiny by na čeledínovi nemělo pranic záležet.

„Aline.“ Prosebně zdvihl ruce, aby ji vzal za ramena, vzápětí je nechal klesnout. „To, co se odehrává mezi mnou a ostatními děvčaty, nemá s námi dvěma nic společného. My dva jsme přátelé. My dva nikdy... Nejsme si... Hrome, jako bych ti musel něco vysvětlovat!“

Dívka na něho pohlédla způsobem, z něhož se mu ježily vlasy vzadu na krku. Propalovala ho očima. „Co kdybych byla prostá venkovanka?“ otázala se. „Taky by ses mi dvořil?“

Mládenec se poprvé v životě nezmohl na slovo. Dokázal vycítit, co od něho lidé chtějí slyšet, a patřičně toho využíval. Bez rozpaků těžil ze svého přirozeného šarmu, díky němuž občas dostal od pekařky žemli či snáze uchlácholil nabručeného štolbu. Jenže v Alinině zdánlivě nevinné otázce se skrývá možné nebezpečí, ať už odpoví jakkoliv.

Proto se rozhodl pro neškodnou zlatou střední cestu. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel,“ pravil krotce. Ze všech sil se pokoušel tvářit upřímně.

„Jiní chlapci ano,“ odsekla Aline, nespokojená s nic neříkající odpovědí. „Minulý týden, když tu byli na návštěvě Harewoodovi, se mě jejich syn William pokoušel políbit. Vylákal mě do odlehlého kouta zahrady a začal si dovolovat.“

„Ten nafoukaný zmetek!“ zuřil McKenna. Okamžitě si vzpomněl na podsaditého floutka s podřobaným obličejem, který byl z Aline dočista pryč. „Až ho příště uvidím, utrhnu mu hlavu. Proč jsi mi to neřekla?“

„Není jediný, kdo to zkusil,“ povzdechla si Aline a pootočila šroubkem lampy. Ta zazářila o něco víc. „Není to tak dávno, co mě bratranec Elliot vyzval ke hře o hubičky...“

V tu chvíli zalapala po dechu, jelikož ji McKenna sevřel v náruči.

„K čertu s bratrancem Elliotem,“ vrčel hrubě. „K čertu se všemi.“

Neměl se jí dotýkat. Cítil žár hebké pleti, z něhož se mu bouřila krev. Toužil ji k sobě přivinout těsněji, plnými doušky nasávat něžnou vůni právě umytého

těla, osvěženého růžovým olejem. Kéž by ji mohl naplno obejmout a zlíbat křehkou křivku šíje, přecházející v útlé rameno. Přinutil se dívku pustit. Lačné dlaně zůstaly trčet ve vzduchu. Pohyboval se jen s obtížemi, ztěžka oddychoval, mysl měl zastřenou.

„Zatím jsem nikomu nedovolila mě líbat,“ ujistila ho Aline. „Protože chci tebe – *jedině* tebe.“ Do hlasu se jí vetřela lítost. „Ale jak to tak vypadá, bude mi dřív devadesát, než ty sebereš odvahu.“

McKenna už nemohl dál skrývat své city. Dlouze na děvče pohlédl. „Ne. Za jediný tvůj polibek bych dal všechno, co mám.“

Aline se nesměle dotkla mládencovy tváře konečky prstů. Tu malou dlaň znal snad lépe než tu svoji. Viděl už každíčkou drobnou jizvu a věděl, kde k ní dívka přišla. V dětství byla buclatá a věčně ušpiněná. Časem se přeměnila ve štíhlou ručku dámy s pečlivě ošetřenými nehty. Nejraději by zabořil ústa do sametového kalíšku vstřícné dlaně, nicméně vší silou se ovládl a hlazení ignoroval.

„Všimla jsem si, jak se na mě poslední dobou díváš,“ pokračovala Aline a do lící jí začala stoupat zrádná červeň. „Umím číst tvoje myšlenky, stejně jako ty se vyznáš v mých úvahách. Dobře víš, co k tobě cítím a co pro mě znamenáš. Nemohli bychom alespoň na okamžik...“ Nevěděla, jak dál. Nervózně pohodila rameny. „... předstírat, že je všechno jinak?“

„Ne,“ zahučel. „Každá iluze jednou skončí a pak bychom na tom byli mnohem hůř než předtím.“

„Opravdu?“ Aline si kousala spodní ret. Ruce měla zaťaté v pěsti, jako by mohla nevíтанou skutečnost od sebe odehnat. Avšak rozdělovala je neviditelná zeď.

„Radši bych zemřel, než bych ti ublížil,“ pokračoval McKenna chmurně. „Kdybychom se jednou jedin-

krát políbili, nedokázali bychom se od sebe odloučit. Setkávali bychom se zas a znova, schovávali se před realitou, již nelze uniknout. Naše soužení by nebralo konce.“

„Jak to můžeš vědět?“ přela se Aline.

„Prostě to vím.“

Beze slova na sebe hleděli, v očích se jim zračila výzva. McKenna se pokoušel zachovat neproniknutelný výraz. Kdyby Aline postřehla, jaká ho přepadla slabost, střelhitě by toho využila.

Nakonec s povzdechem přiznala porážku. „Dobrá,“ špitla jakoby pro sebe. Narovnála se v ramenou. Rezignovala. „Co kdybychom se sešli zítra u řeky při západu slunce? Můžeme házet žabky, rybařit, povídat si. Takhle si to představuješ?“

Oslovený si dal s odpovědí načas. „Ano,“ přisvědčil ostražitě. Víc po ní nemůže žádat a bůh ví, že lepší něco než nic.

Aline se kysele usmála. „Asi bys měl jít. Ještě tě tu přistihnou. Ale nejprve se skloň, upravím ti vlasy. Trčí ti do všech stran.“

Kdyby nebyl zcela vyvedený z míry, namítl by, že na čeledínově vzhledu vůbec nezáleží. Vrátil se do své komůrky nad stájí a k pěti tuctům ušlechtilých koní, kterým je úplně jedno, jak vypadá. Nicméně poslechl.

Polibek jej zasáhl jako blesk z čistého nebe. Z hrdla se mu vydralo zachrčení, tělem prolétla čistá slast. Kristepane, jak sladce chutnají tyhle nemotorné rty! Bůh ví, že není možné se od nich odtrhnout. Bezděčně zatnul svaly. Ani se nepohnul. Svářila se v něm vášnivá touha se zdravým rozumem. Miloval ji, toužil po ní z hloubi své osamělé mladické duše. Ještě minutu se dokázal ovládat, poté zasténal a poddal se osudu. Uchopil Aline do náruče a pevně ji k sobě přitiskl.

Omámen horoucností dívčích rtů ji bez dechu dlouze líbal. Aline mu vášnivě vycházela vstříc, dychtivě proplétala prsty pocuchanou, krátce střiženou kšticí. Bylo úžasné svírat ji v objetí! Se stoupající náruživostí nabraly polibky na intenzitě. Aline bezděčně pootevřela rty. Mladík se chopil příležitosti prozkoumat sameťové hlubiny zvoucích úst, čímž dívku zaskočil. Vycítil to. Pošeptal jí několik milostných slůvek a ona se uklidnila. Měkce si pohrával s prameny dlouhých vlasů a dál ji dobýval jazykem. Aline tiše sténala, zarývala mu prsty do ramen a nevědomky ho povzbuzovala k dalším důvěrnostem. Nejradši by ji celou zlíbal, zahrnul veškerou něhou, které je schopen. Tělesnou touhu už zažil, a třebaže neměl moc zkušeností, panicem nebyl. Nicméně tuto omamnou směs lásky a žádostivosti pocítil poprvé. Sílilo v něm pokušení, jež se nedalo snadno přemoci.

Přinutil se odtrhnout a nešťastně zabořil obličej do vlasů temných jako půlnoc. „Proč to děláš?“ hlesl.

Aline se zoufale zachichotala. „Znamenáš pro mě všechno. Miluji tě. Vždycky jsem...“

„Pšt.“ Lehce s ní zatřásl, aby ji umlčel. Odtáhl ji od sebe na délku paže a zadíval se do dívčiny zarudlé, rozzářené tváře. „Tohle už nikdy neříkej. Pokud to uděláš, odejdu odsud.“

„Utečeme spolu,“ pokračovala bez rozpaků. „Najdeme si místo, kde nás nikdo nezná...“

„Svatá prostoto, uvědomuješ si, jak šíleně to zní?“

„Proč šíleně?“

„Skutečně si myslíš, že mě mrzí život?“

„Patříme k sobě,“ trvala paličatě na svém. „Udělám, co bude třeba, jen když budeme spolu.“

Naprosto věřila svým slovům – McKennovi to prozradila její tvář. Aline mu lámala srdce, zároveň ho

však popuzovala. K čertu s ní! Dobře ví, že mezi nimi panují nepřekonatelné rozdíly. Měla by se s tím smířit. Nemůže tu zůstat a neustále čelit vzrůstajícímu pokušení. Kdyby se mu poddal, mohl by je oba zničit.

Uchopil dívčinu hlavu něžně do dlaní a dlouhými prsty opsal vznešenou křivku černého obočí a oblých porcelánových líček. A protože nebyl schopen skrýt svářící se city, prohlásil s mrazivou otevřeností: „Dneska mě chceš. Ale lidé se mění. Jednoho dne na mě dočista zapomeneš. Jsem nemanželské dítě. Pacholek z maštale. Nedotáhl jsem to ani na podkoního.“

„Jsi moje druhá polovina.“

Tím prohlášením ho úplně omráčila. Unaveně zavřel oči. Nenáviděl se za to, že jej vlastně potěšila, nevědomky pohladila po duši a povýšila na sobě rovného. „Doháje. Za těchto okolností tu nemůžu zůstat.“

Okamžitě couvla, z tváře jí vyprchala všechna barva. „Ne. Neodcházej. Promiň mi to. Už to nikdy neřeknu. McKenno, zůstaň tu, buď tak hodný.“

S nenadálou prudkostí si náhle uvědomil, že jednoho dne ji bude muset opustit. A ta chvíle ho navěky poznamená. Aline je devatenáct... Mají k dobru jediný rok. Možná ani ten ne. Potom se jí otevře svět a z kamaráda z dětství se stane nevítaná přítěž. Začne se za něj stydět. Na tuto chvíli bude vzpomínat s pocitem studu. Bude ji vyhánět z mysli. Stejně jako slova, jimiž se kdysi za měsíčné noci vyznala jednomu čeledínovi. Ale zatím...

„Zůstanu, jak dlouho to půjde,“ slíbil.

V temných očích se objevila úzkost. „A co zítra?“ připomněla mu. „Uvidíme se?“

„U řeky při západu slunce,“ přísvedčil McKenna. Náhle se cítil velmi unavený. Nenaplněná, zoufalá láska ho nesmírně vyčerpávala.

Aline jako by mu četla myšlenky. „Odpust’ mi to.“ Tichoučkový šepot se k němu snášel vlahou tmou, tak jako okvětní plátky popínavých růží, které padaly k zemi, když opatrně šplhal dolů.

Jakmile McKenna zmizel ve stínech, stáhla se Aline do bezpečí své komnaty a opatrně se dotkla rtů. Toužila do sebe navěky vstřebat zakázaný polibek. Jeho horká ústa chutnala po jablcích, která potají načesal v panském sadu. Snad tisíckrát si představovala tuto chvíli, ale skutečnost předčila očekávání.

Chtěla, aby ji přítel konečně začal vnímat jako ženu, a to se jí povedlo. Jenže místo pocitu vítězství ji zaplavilo zoufalství, jež se do ní zavrtávalo jako ostří vražedné dýky. Ačkoliv se McKenna domníval, že Aline docela nechápe vážnost situace, byla o ní zpravena lépe než on.

Od kolébky jí bylo vštěpováno, že lidé patří do různých společenských vrstev, které se vzájemně nemísí. Mladí muži McKennova typu jsou jí zkrátka zapovězeni. Každý člověk, ať už se pohyboval na jakémkoliv stupni pomyslného žebříčku, si byl vědom svého postavení a musel se s ním smířit. Byť na světě nevládla spokojenost s rozdělením rolí, nedalo se nic dělat. Mohli bychom klidně náležet k odlišným živočišným druhům, pomyslela si Aline s nádechem černého humoru.

Z nějakého důvodu však pohlížela na McKennu jinak než většina lidí. Ačkoliv nepatřil k aristokracii, neviděla v něm prostého kluka od koní. Kdyby byl patřil do rodiny s modrou krví, každý by si ho považoval. Aline považovala za krajně nespravedlivé, že kamarád odmalička čelí ústrkům. Vždyť je bystrý, pohledný, pracovitý.

Bohužel přišel na svět jako nemanželský a je tím pádem od prvopočátku nespravedlivě poznamenaný.

Pamatovala si den, kdy se na nádvoří Stony Cross Parku poprvé objevil klučina se zubatě ostříhanou tmavou kšticí a zajímavýma očima. Nebyly modré ani zelené, zkrátka něco mezi tím. Aline připadaly kouzelné. Podle dobrozdání služebnictva byl synem nějaké venkovanky, která utekla do Londýna, kde se zapletla s jakýmsi pánem. Zemřela při porodu. Ubohého kojeňátka se ujali prarodiče. Když se odebrali na pravdu boží, poslali sousedé chlapce do Stony Cross Parku, kde se stal pomocníčkem. Čistil boty, pomáhal komorným nosit konve s vodou, leštil stříbrné mince vrácené kupcem, aby si o ně hraběcí pár, nedej bože, neumazal prsty.

Jmenoval se John McKenna, ale poněvadž na panství už sloužili tři Johnové, říkalo se klukovi zásadně příjmením. A u toho také zůstalo. Až na paní Fairclothovou si ho většina domácího personálu nevšímal. Byla to dobrosrdečná žena s kulatými růžovými tvářemi, jež sirotkovi nahrazovala matku, kterou nikdy nepoznal. Upřímně řečeno, hospodyně v podstatě vychovala i Aline a její mladší sestru Livii, které k ní cítily větší důvěru než k vlastní matce. Hospodynin nezáleželo na tom, kolik má práce. Vždycky si našla chvíli, aby dítěti zavázala poraněný prstík, vyslovila obdiv nad prázdným ptačím hnízdem nalezeným venku či opravila rozbitou hračku.

Byla to právě ona, kdo občas zastával McKennu v jeho povinnostech, aby se mohl dosyta vydovádet s Aline. Tato vzácná odpoledne se pro těžce pracující dítě stávala jedinou úlevou od neveselého bytí.

„Na McKennu musíš být hodná,“ přikázala hospodyně malé Aline, když jí přivezla pochroumaný proutěný kočárek pro panenky. „Je na světě dočista sám,

nemá žádné hezké oblečení, ani k večeři nedostává takové laskominy jako ty. Zatímco ty si hraješ, on si musí vydělávat na chleba. A pokud něco poplete nebo bude zlobit, pošlou ho pryč a už ho nikdy neuvidíš.“

Tato slova si děvčátko navždy zapamatovalo. Od této chvíle Aline McKennu ochraňovala, brala na sebe vinu za jeho rošťárny, dělila se s ním o sladkosti, které jí bratr vozil z města, a vysvětlovala mu všechno to, čemu ji vyučoval domácí učitel. To ona ho naučila číst. McKenna ji na oplátku trénoval v plavání, pouze díky němu uměla házet žabky, jezdit na koni a hvízdát na lístek trávy uchycený mezi palci.

Dokonce ani vnímavou paní Fairclothovou nikdy nenapadlo, že Aline myslí na McKennu jinak než jako na bratra. Od počátku pro ni moc znamenal. Byl její protějšek, vzor mužnosti a síly, člověk, ke kterému se utíkala ve svém trápení.

Žádný div, že k němu v době dospívání cítila silnou fyzickou náklonnost. Do McKenny se tou dobou v Hampshiru zakoukala snad každá druhá. Vyrostl z něj vysoký statný mladík mužných rysů, s pronikavým pohledem, velkým širokým nosem a smyslnými ústy. Do čela mu věčně padaly neposlušné černé kadeře, neobvykle tyrkysově modré oči rámovaly vějíře dlouhých hustých řas. Vyzařovalo z něj osobité kouzlo, jež společně s nesmělým smyslem pro humor z něho činilo oblíbeného společníka nejen na panství, ale i v širokém okolí.

Zamilovaná Aline žádala nemožné. Toužila prožít s ním zbytek života, nahradit mu rodinu, kterou nikdy neměl. Ve skutečnosti se musí podrobit osudu, k němuž ji předurčí vůle rodičů. Přestože se i ve vysokých aristokratických kruzích občas uzavíraly svazky z lásky, Alinini rodiče trvali na tradičním pojetí předem

sjednaného sňatku. Dívka naprosto přesně věděla, co ji čeká. Nekonečné roky po boku netečného manžela, kterému porodí urozené dědice a on na oplátku přimhouří oko, pokud v době jeho nepřítomnosti poruší manželský slib. Společenskou sezonu každoročně prožije v Londýně, léto stráví na venkovském sídle, podzim okoření tradiční hony. Rok za rokem bude potkávat stále stejné tváře, poslouchat klípky omílané pořád dokola. I radosti mateřství jí budou odepřeny, jelikož starost o děti převezmou chůvy a vychovatelky. A jakmile potomci povyrostou, začnou stejně jako Markus studovat na prestižních internátních školách.

Čeká mě zástup prázdných let, dumala Aline chmurně. A nejhorší bude pomyslení, že někde na světě žije McKenna s jinou ženou, s níž se dělí o svá přání a sny.

„Panebože, co mám dělat?“ špitla zoufale a natáhla se na lůžko pokryté brokátovým přehozem. Popadla prachový polštář a zabořila do něj obličej. V hlavě jí vířily zmatené myšlenky. Nesmí ho ztratit. Rozčilením se roztrásla, nejradši by ječela z plných plic.

Vztekle odhodila polštář stranou a zírala do temnoty. Co má podniknout, aby s ní McKenna zůstal? Zkoušela si představit, zda by mohl být jejím milencem, až se vdá. I matka přece měla milence, podobně jako mnoho urozených dam. Pokud se chovaly dostatečně diskrétně, nikdo nic nenamítal. Jenže McKenna by s takovým uspořádáním nikdy nesouhlasil, to Aline věděla. Nespokojil by se s ničím polovičatým – odmítal by se o ni dělit. Třebas je pouhým sluhou, přesto má v sobě hrdost jako každý správný chlap.

Aline netušila, co si počít. Zdálo se, že bude mít jenom to, co si ukradne na zapřenou. Vzácné momenty, které spolu stráví, než je krutý osud nemilosrdně rozdělí.

KAPITOLA 2

Po svých osmnáctinách začal McKenna vyspívat s udivující rychlostí. Rostl přímo před očima a paní Fairclothová mu nestačila popouštět kalhoty. Pořád trpěl vlčím hladem, třebaže denně spořádal neuvěřitelné množství jídla. Dozrávající tělo si žádalo své.

„Bude z něj mohutný mužský. To mu bude jediné ku prospěchu,“ prohlásila pyšně paní Fairclothová, když se o mládenci bavila s majordomem Salterem. Jejich jasné hlasy se odrážely od zdí prostorné haly a vznášely se až do druhého poschodí, kde zrovna po chodbě kráčela Aline. Hladověla po každém soudu týkajícím se McKenny. Proto se zastavila a napínala uši.

„Nepochybně,“ mínil Salter. „Už má přes sto osmdesát centimetrů. Jednoho dne by to mohl dotáhnout na komorníka.“

„Možná byste ho měl odvolat ze stáje a začít ho exercírovat tady,“ navrhla nesměle hospodyně. Aline se pousmála. Chápala snahu paní Fairclothové zajistit svěřenci v domě lepší pozici. Pacholek od koní patřil k nejnižšímu služebnictvu.

„Bůh ví,“ kula hospodyně železo, dokud bylo žhavé, „že by se nám tu další pár rukou hodil. Neustále je třeba tahat koše s uhlím, leštit stříbro a zrcadla.“

„Hmm.“ Rozhostilo se dlouhé ticho. „Nejspíš máte pravdu, paní Fairclothová. Doporučím pánovi, aby

to s McKennou zkusil. Pokud uspěje, nechám mu ušít livrej.“

Jenže mládenec novým postavením nadšený nebyl, byť mohl počítat s vyšším výdělkem a noclehem v domě. S koňmi pracoval rád a bydlení ve stáji mu poskytovalo jisté soukromí. Nyní trávil většinu času v rezidenci, navlečený do černých sametových kalhot, vesty barvy hořčice a modrého kabátce se šosy. Nejvíc ho rozčilovaly neděle, kdy doprovázel rodinu do chrámu Páně. Zde nejprve otevřel kostelní lavici, pečlivě oprášil sedátko a donesl modlitební knížky.

Aline si nedokázala pomoci a musela se smát výrokům místních výrostků, kteří McKennu častovali posměšnými poznámkami. Kdysi byl jedním z nich, proto si nyní utahovali z jeho bělostných punčoch a nenáviděné livreje. Hlasitě přemítali o tom, zda jsou vypracované lýtkové svaly bývalého kumpána právě, anebo se jedná o vycpávky, jimiž si někteří komoří „vylepšovali“ vychrtlé nohy. McKenna sice navenek zachovával pokerovou tvář, avšak jakmile mohl, vrhal po posměváčcích vražedné pohledy slibující pozdější pomstu. Což darebáky pochopitelně nesmírně těšilo.

K jeho povinnostem naštěstí patřila i péče o zahradu a kočáry, kdy se s chutí převlékal do obyčejných kalhot a volné bílé košile. Při práci venku se brzy do zlatova opálil, čímž sice zpečetil skutečnost, že patří k nejnižším společenským kruhům, zároveň však vynikl neobvyklý odstín jeho živých modrozelených očí. Zuby svítily jasnou bělostí. Není divu, že začal přitahovat pohledy dam přijíždějících do Stony Cross Parku na návštěvu. Jedna z nich se ho dokonce pokusila odloudit.

Navzdory svůdným nabídkám McKenna diskrétně odmítl. Kolegové naneštěstí postrádali potřebný takt

a naplno si mladíka dobírali, až pod opálením zrudl. Jakmile se s ním Aline ocitla o samotě, podrobila jej výslechu. Právě odbilo poledne. McKenna ukončil práci venku a užíval si několika volných minut, než se převlékne do livreje a pustí do povinností v domě.

Odebrali se na své oblíbené místo, kde se louka povlovně svažuje k říčním břehům. Usadili se na vodou ohlazené balvany, vysoká stébla trav je skryla před nežádoucími zraky. V prohřátém vzduchu se vznášela vůně vachty a vřesu.

„Proč jsi s ní neodjel?“ otázala se Aline. Uhladila si sukni, vytáhla kolena až k bradě a objala je pažemi.

Líně se protáhl a opřel o loket. „S kým?“

Dívka otráveně obrátila oči v sloup. Nemusí to na ni hrát. „S lady Bradingovou – s tou ženskou, která tě chtěla vzít do svých služeb. Proč jsi odmítl?“

Na mládencově tváři se rozlil pomalý úsměv, který ji dočista omráčil. „Protože patřím sem.“

„Ke mně?“

Nepřestával se uculovat, přestože významně mlčel. Poletovala mezi nimi nevyřčená slova, křehká jako vzduch, který dýchali.

Aline by se k němu nejradši přitulila jako dřímající kočka a nechala se laskat slunečními paprsky. Jenže se musela ovládat. „Jeden z komořích říkal, že ti nabízela dvojnásobný plat – jenom bys jí prý musel poskytnout jistý servis.“

„James si zřejmě pustil pusku na špacír,“ zabručel McKenna. „K čertu s tou jeho nevymáchanou hubou. Co ten o tom ví?“

Aline fascinovaně sledovala, jak zčervená až ke kořeni výrazného nosu. Vzápětí pochopila. Ta žena zatoužila po novém milenci, ačkoliv by mohla být McKennovou matkou, ne-li babičkou. Cítila, jak jí začaly

hořet tváře. Sklouzla pohledem z jeho širokých ramen až k velké dlani, spočívající na mechem porostlém kameni.

„Chtěla s tebou spát.“ Jednalo se spíše o konstatování než o otázku. Přerušila tím důvěrné ticho.

Mládenec nepatrně pohodil rameny. „Pochybuji, že jí šlo o spaní.“

Alinino srdce se prudce rozbušilo. Z jeho tónu jasně pochopila, že podobný návrh neobdržel prvně. Nikdy si nedovolila přemítat o jeho milostných zkušenostech – to pomyšlení příliš bolelo. Patří přece *jí*. Neuměla si představit, že mu jiná ochotně dává to, co by mu ona sama ráda věnovala vrchovatou měrou. *Kéž by... kéž by...*

Dusíc se žárlivostí, stočila pohled k McKennově mozolnaté dlani. Po světě chodí žena, která zná Johna mnohem lépe než ona. Aline ho nikdy důvěrně nepoznává. Jiná se bude těšit blízkostí mužného těla, cítit je na sobě i v sobě, ochutná žár vroucných úst, smyslné doteky.

Uhladila si neposlušnou kadeř, spadající jí do očí. „Kdy jsi... poprvé...“ Slova se jí vzpříčila v hrdle. Prvně se ho ptala na sexuální zkušenosti. Tomuto tématu se vždycky pečlivě vyhýbal.

McKenna mlčel. Aline ho nespouštěla z očí. Jeho jako by však zajímal pouze brouček šplhající po stéble trávy. „Neměli bychom se o tom bavit,“ prohlásil nakonec.

„Nemám ti to za zlé, abys věděl. Já jen... Prostě...“ Aline nepatrně potřásla hlavou. Musela s pravdou ven. „Jenom bych si přála, abych to mohla být já,“ vysoukala ze sebe.

Mladík sklonil hlavu, slunce mu jiskřilo v černých vlasech. Potom si zhluboka povzdechl a přihladil Aline zlobivý pramínek vlasů, který odmítal zůstat

za uchem a neustále jí padal do očí. Špičkou palce se letmo dotkl mateřského znaménka u koutku úst, jež ho odjakživa fascinovalo. „My dva nemůžeme být spolu. Nikdy,“ zamumlal.

Přikývla, vzápětí našpulila ústa a prudce zamrkala, aby přemohla přival emocí. Bránila se slzám. „McKenno...“

„Nezačínej s tím,“ napomenul ji hrubě a prudce stáhl ruku zpět. Prsty se naprázdno sevřely. „Neříkej to, Aline.“

„Co na tom? Stejně se nic nezmění! Potřebuji tě. Chci s tebou žít.“

„Ne.“

„Představ si, jak by ti bylo, kdybych spala s někým jiným,“ vyhrkla nešťastně. „S mužem, který mi poskytuje něco, co je ti odepřeno. V noci mě svírá v náruči a...“

McKenna cosi zahučel a překulil se na ni. Ležela bezmocně pod ním. Na sobě cítila těžké, svalnaté tělo, pod sebou tvrdý kámen. Instinktivně pod sukní roztáhla nohy. „Zabil bych ho,“ prohlásil McKenna ochraptěle. „Neunesl bych to.“ Zahleděl se do dívčina uslzeného obličej, na zrudlou šíji a rychle se zdvíhající ňadra. Spaloval Aline pohledem. Děvčete se zmocnila podivná směsice radosti a strachu. Cítila nebezpečnou sílu tryskající z mladíkova těla. Byl vzrušený, pevně se k ní tiskl. McKenna nechal klesnout víčka. Bojoval sám se sebou. „Měla bys už jít,“ řekl upjatě.

„Ještě ne,“ špitla Aline. Nepatrně se zavrtěla a přimkla se k němu blíž. V břiše ji polechtalo příjemné chvění.

McKenna bezmocně zasténal a zabořil prsty do sametového mechu. „*Přestaň.*“ V hlase se objevila zlost, napětí a... možná i vzrušení.

Aline se k němu přimkla boky. Zaplavila ji nesnesitelná touha po něčem, co nedovedla přesně pojmenovat. Prahla po McKennových ústech... dlaních... těle. Chtěla jej vlastnit a přála si mu patřit. Připadala si jako v mátohách, v klíně vzplál neznámý žár, domáhající se uhašení. „Miluji tě,“ vydechla, neschopná nalézt správná slova, jež by vyjádřila její dychtivost. „Budu tě milovat do konce života. Jsi jediný muž, po němž toužím, McKenno. Jediný...“

Zdusil upřímné vyznání horoucím polibkem. Spokojeně zamručela a nabídla mu k prozkoumání zákoutí sladkých úst. Vychutnávala si zapovězený pocit blízkosti a důvěrnosti. Hladově mu dlaněmi vklouzla pod košili, bříšky prstů objevovala oblost pevných svalů a jemnost pokožky. McKennovo dokonalé, vypracované tělo zářilo zdravím a vzbuzovalo v Aline přímo posvátnou úctu.

Zachvěl se slastí. Dobýval jazykem vstřícná ústa, přičemž dívku ochranitelsky objímal pažemi. Aline cítila, jak se v ní rozpíná touha. Opřel se o lokty, aby ji nerozdrtil. Zrychleně dýchal, jako by právě přiběhl z veliké dálky. Aline mu přitiskla ústa na krk. Udivilo ji, že mu srdce tluče stejně zběsile jako jí. Oba si uvědomovali, že za vzácné chvíle zapovězené blízkosti zaplatí krutou daň. Stržen vášní, dotkl se McKenna knoflíčků živůtku. Vzápětí zaváhal. Ozvalo se v něm svědomí.

„Pokračuj,“ vyzvala ho chvatně. Srdce jí burácelo v hrudi jako divé. Zasypala polibky jeho bradu, líce, každou část tváře, kam dosáhla. „Nepřestávej,“ nabádala ho šeptem. „Ještě neodcházej. Nikdo tu není. McKenno, prosím, miluj se se mnou...“

Povzbudivá slova jako by odvála zbytek jeho sebekontroly. Nemotorně zápolil se zapínáním šatů. Neno-

silu korzet, pouze tenkou lněnou košilku, pod níž prosvítala bujná ňadra. McKenna je obnažil a obdivoval jejich růžovou krásu. Aline upřeně zírala do mužova obličeje. Vyčetla z něj soustředění, přimhouřené oči plály vášní. McKenna nesměle uchopil prso do dlaně, potěžkal jej a přejel palcem nachovou bradavku, která vzápětí ztvrdla. Líně ji obkroužil jazykem. Aline se zalýkala slastí, veškeré rozumné úvahy shořely na popel. McKenna ji hladil a laskal, až vzplála. Probuzený klín se palčivě dožadoval pozornosti. Trhaně vydechla, McKenna si měkce položil hlavu na obnažené poprsí.

Jenže Aline už nebyla schopná se ovládat. Dychtivě zajela prsty za opasek jeho kalhot. Nejprve nahmatala ploché břicho, o něco níže narazila na houštinu chlupů. Roztřesenou rukou bojovala s prvním knoflíkem poklopce. „Chci se tě dotýkat,“ drmolila.

„Proboha, ne,“ bránil se McKenna. Popadl ji za ruce a přišpendlil jí je za hlavu. Spaloval krásku svým modrým pohledem. „Kristepane, už teď se sotva ovládám. Pokud se mě ještě dotkneš, neručím za sebe.“

Bezmocně se pod ním zavrtěla. „Ale já tě chci.“

„Já vím,“ zabručel. Sklonil se, aby si otřel zpoceně čelo o rukáv, dívčina zápěstí však nepouštěl. „Nech si zajít chuť. Musíš zůstat pannou.“

Aline se zuřivě snažila osvobodit paže. „Udělám, co se mi zlíbí, a ostatním do toho nic není!“

„Ty jsi tak statečná,“ posmíval se jí. „Zajímalo by mě, jak bys o svatební noci vysvětlila svému choti, že jej někdo předešel.“

Navzdory nezáviděníhodné situaci se Aline usmála. Panenství... Nic jiného od ní nikdo nečeká. Uvolnila se a zadívala se příteli hluboko do očí. Zmocnil se jí pocit, že na celý svět padl věčný stín a jediné světlo k ní proudí z tyrkysových duhovek. „Provdám se jedi-

ně za tebe, McKenno,“ šeptala. „A jestli mě opustíš, raději zůstanu na ocet.“

Sklonil se k ní. „Aline,“ promluvil tichým, pokorným hlasem, jakým se modlil, „nikdy tě neopustím. Ledaže by sis to přála.“

Políbil ji na obnažená ňadra. Dívka se mu vyklenula vstříc a bezostyšně se mu nabídla. Pokoušel jazykem citlivou bradavku tak dlouho, až se Aline zalykala rozkoší. „McKenno,“ vzdychala, bezmocně šubajíc uvězněnými pažemi, „hrozně moc tě chci. Prosím tě, udělej něco. Bolí mě to...“

Přesunul se tak, aby dokázal vyhrnout přední díl její sukně. Aline cítila jeho mohutnou erekci. Nejraději by se jej dotkla, zkoumala mužné tělo se stejnou opatrností a něhou, jakou on projevil vůči ní. Jenže McKenna jí to nedovolil. Vykasal jí několik mušelinových spodniček, až konečně narazil na dlouhé nabírané spodní kalhoty, lemované krajkou. Obrátně rozvázal stuhý v pase. Potom se zarazil a zahleděl se do dívčinyh přimhouřených očí.

„Měl bych s tím přestat.“ Dlaněmi spočinul na zaobleném břišku. „Zacházíme příliš daleko, Aline.“ Opřeli se o sebe čely, vzájemně se ovívali vlahým dechem. „Panebože, jak já tě miluji,“ povzdechl si.

Tlak široké dlaně vykonal své. Aline roztáhla nohy a vyklenula se v bocích, pokoušejíc se dostat dobyvačnou ruku tam, kde ji potřebovala nejvíc. Mozolnaté prsty se opatrně ponořily do záplavy krajek a jemného mušelínu, aby přistály ve vstřícně otevřeném klíně. Mazlily se se záplavou drobných kudrlinek, zkoumaly oblínou Venušina pahorku. Aline hořela vzrušením i hanbou. Tetelila se slastí, zároveň odvracela tvář. McKenna se v ženském těle očividně vyznal. Věděl, kde se jí má dotknout, aby počala stoupat ke hvězdám.

Dřinou ztvrdlá pokožka prstů příjemně škrábala. Vzrušená Aline vykřikla blahem.

„Pšt!“ McKenna ji dál laskal, zatímco pozorně sledoval rozlehlou louku. „Ještě nás někdo uslyší.“

Aline si skousla rty ve snaze se opanovat, avšak z hrdla se jí dál linulo spokojené mručení. McKenna nepřestával pročesávat okolí ostřížím zrakem, zejména si dával pozor na hospodářská stavení na obzoru. Špičkou prostředníčku nahmatl branku, za níž končilo Alinino panenství a citlivě ji masíroval. Aline nechala klesnout víčka, aby ji slunce nebodalo do očí. Nikterak se nebránila, když jí koleno roztáhl nohy. Ve slabinách pociťovala nepříjemné pnutí. Vstoupil do ní prstem. Poplašeně sebou trhla. Okamžitě ji políbil na zavlhlé čelo a pošeptal do ucha: „Neublížím ti, miláčku.“

„Já vím, jenomže...“ Přinutila se ke klidu, zatímco do ní vnikal všetečný prostředníček. „Je to takové zvlá... zvláštní,“ zajíkala se.

Náhle se jí útroby tajemně sevřely. Jako by počaly tepat. McKenna k ní přitiskl dlaň a začal ji rytmicky laskat, dobyvačný prst klouzal stále hlouběji.

„Och...“ Aline se přestala ovládat. Dychtivě se třela o ruku, která ji bez přestání dráždila. „Och, McKenna...“

Mladík jí volnou rukou nadzdvihl ramena a jazykem si opět začal pohrávat s trčícími bradavkami. Rozkoš dále sílila, nutila Aline křičet. McKenna na ni smyslně dorážel. Dívka se soustředila na potupující slast hraničící se závratí, pod jejíž tíhou pozbyval skutečný svět řádu a smyslu. Představovala si, že si ji McKenna bere jako obyčejnou ženu, prahla po tom, aby ho cítila v sobě. Náhle se jí zmocnila příjemná křeč, tělem prokmitávaly slastné vlnky přinášející úlevu. McKenna jí chvatně přikryl ústa svými, aby hlasitě nevzdý-